

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. P.**, zastoupena Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12479/ČJ-2012-930310-V243 a rozhodnutí ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12479-1/ČJ-2012-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2013, č. j. 44 A 6/2013 – 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2013, č. j. 44 A 6/2013 – 38, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 9. 2012, č. j. KRPS-311369/ČJ-2012-010025 bylo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území, byla stanovena v délce jednoho roku.

Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že stěžovatelka pracovala na území České republiky bez oprávnění k zaměstnání. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců stěžovatelka naplnila tím, že vykonávala od 20. 7. 2012 do 30. 8. 2012 práci uklízečky ve společnosti Lonza Biotec, s. r. o. Okružní 134, Kouřim, okres Kolín bez platného povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z toho, že s ohledem na to, že povolení k zaměstnání cizince určuje obligatorně místo

výkonu práce i druh práce, nelze v případě cizinců aplikovat ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), která upravují možnost vyslání zaměstnance na pracovní cestu. I když zákoník práce vyslání na pracovní cestu umožňuje, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) žádnou výjimku nestanoví. Proto je nutné na výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání považovat za výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 10. 2012, č. j. KRPS-311369/ČJ-2012-010025 byla stěžovatelce uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Jak proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění, tak proti jeho rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění, brojila stěžovatelka odvoláními k žalované.

Žalovaná rozhodla o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o vyhoštění rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12479/ČJ-2012-930310-V243 tak, že změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně odstranila formální nedostatky výroku a ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdila.

Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vycházela ze závěru, že stěžovatelka byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že toto povolení k zaměstnání bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Období zmíněného zaměstnání, ač nebylo prokazováno komplexně (podle vyjádření stěžovatelky mělo jít o dobu od 20. 7. 2012 do 29. 8. 2012), bylo spisovým materiálem doloženo na den 29. 8. 2012. Dále žalovaná mimo jiné uvedla, že nově není možnost zaměstnavatele vysílat své zaměstnance na pracovní cestu vázána na žádnou další povinnost, neboť ze zákona byla odstraněna omezení ve vztahu k zaměstnavateli. Jedinou podmínkou zůstává dodržení jednotlivých kritérií pracovní činnosti uvedených v příslušném rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Místo výkonu práce v něm stojí na stejné úrovni a je stejně důležitosti jako ostatní kritéria a náležitosti – např. osoba cizince, druh práce či doba platnosti povolení. Popřením nutnosti respektovat místo výkonu práce stanovené v rozhodnutí o povolení k zaměstnání s odkazem na možnost být jako členka družstva vyslána k plnění závazků družstva mimo místo výkonu práce, pro které jí bylo vydáno povolení k zaměstnání, by znamenalo legalizaci obcházení zákona.

O odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu I. instance o uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení o vyhoštění rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12479-1/ČJ-2012-930310-V243 tak, že odvolání zamítla a potvrdila původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Obě rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou u Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“). Podanou žalobu krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 4. 2013, č. j. 44 A 6/2013 – 38, a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. Tento rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností.

Rozsudek Krajského soudu v Praze

pokračování

Krajský soud nejprve konstatoval, že při vydávání povolení k zaměstnání cizinci se posuzuje konkrétní situace v určitém místě. Místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic, tak z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení k zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává. Zásadní změnu vykonávané práce je přitom třeba považovat za porušení podmínek pracovního povolení, pro které lze vydané pracovní povolení odejmout (§ 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Výkon takové práce by rovněž byl prací nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti a byl by také výkonem zaměstnání bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud vyhodnotil jako nesporné, že stěžovatelka byla vyslána na pracovní cestu do společnosti Lonza Biotec, s. r. o. v Kouřimi, okres Kolín. Zde podle svého tvrzení měla pracovat v období od 20. 7. do 30. 8. 2012, tj. 41 dnů, a to jako uklízečka. V té době stěžovatelka disponovala platným povolením k zaměstnání, a to na základě rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích, ve kterém byla jako místo výkonu práce uveden okres Chrudim a jako druh práce pozice stavebního dělníka. Krajský soud konstatoval, že tak není sporu o tom, že stěžovatelka vykonávala déle než jeden měsíc práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání a navíc jiný druh práce, než pro který měla povolení.

Krajský soud uvedl, že po zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti je zapotřebí vycházet z tohoto, že cizince je možné vyslat mimo místo výkonu práce za podmínek stanovených pro pracovní cestu zákoníkem práce (§ 42 zákoníku práce). Zákoník práce přitom platí také pro pracovní vztahy mezi družstvem a jeho členy (srov. § 5 odst. 3 zákoníku práce a § 226 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Krajský soud zdůraznil časovou omezenost takového vyslání a jeho nezbytnost. Vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce nelze používat dlouhodobě a pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce sjednaného v pracovní smlouvě, potažmo místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta může být pouze krátkodobé povahy. Podle názoru krajského soudu je třeba i přes zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti akceptovat přiměřenost trvání pracovní cesty v délce maximálně cca 30 kalendářních dnů. Cizince tedy lze vyslat na pracovní cestu, přičemž takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu však musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa výkonu práce.

Při pracovní cestě nelze změnit druh vykonávané práce. K tomu slouží jiné instituty v zákoníku práce (srov. § 41 zákoníku práce). Pokud je taková skutečnost prokázána a nejde o výjimečnou situaci (např. práce na odstraňování následků mimořádné události podle § 41 odst. 4 zákoníku práce) nebo omezený výkon práce úzce související s druhé práce, pro který bylo vydáno pracovní povolení (např. úklid před předáním díla po dokončení prací v případě stavebního dělníka, účast na školení potřebném pro řádný výkon povolené pracovní činnosti), pak by se jednalo o obcházení zákona a o práci konanou bez pracovního povolení.

Krajský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byly ve správním řízení

zjištěny skutečnosti dokládající zneužití institutu pracovní cesty. Správní orgány tato zjištění v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, byť s ohledem na nesprávný přísnější výklad právní úpravy, z nich žalovaná přímo nevycházela. Za podstatné však krajský soud považoval, že stěžovatelka byla s těmito zjištěními v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů seznámena a mohla na ně ve správním či soudním řízení reagovat. Závěr o zneužívající povaze zaměstnání mimo povolené místo výkonu práce, zejména má-li dlouhodobou povahu či je-li spojeno s výkonem jiné než povolené činnosti, tak není pro stěžovatelku překvapivý.

Krajský soud dále vycházel z toho, že správní orgány v této věci jasně uvedly, že stěžovatelka pracovala mimo obvod příslušné pobočky Úřadu práce, jež jí vydala a prodloužila pracovní povolení, po dobu přesahující jeden měsíc a vykonávala přitom jinou činnost, než činnost, pro kterou jí bylo vydáno pracovní povolení. Byť tedy závěr správních orgánů o nemožnosti vysílat cizince na pracovní cesty neobstojí, jsou napadená rozhodnutí (jejich výroky) správná a podložená i dostatečnými skutkovými zjištěními. "

Krajský soud též konstatoval, že nad rámec skutkových zjištění správních orgánů ze správního spisu plyne, že stěžovatelka byla vysílána jako uklízečka mimo povolené místo výkonu práce opakovaně, tedy nejen v rámci správními orgány konstatovaného období 41 dnů. Podle všeho stěžovatelka práci stavebního dělníka vůbec nevykonávala a doložený cestovní příkaz je podle názoru krajského soudu falzem, neboť je v rozporu s výpovědí stěžovatelky.

Krajský soud tak dovodil, že činnost stěžovatelky u společnosti Lonza Biotec, s. r. o. nemohla být po obsahové stránce pracovní cestou. Jednalo se o trvalejší a opakovaný výkon práce mimo region a trvalé zaměstnání mimo druh práce, pro které bylo stěžovatelce po posouzení situace na trhu práce vydáno pracovní povolení. Zejména druh práce (úklid) je natolik odlišný od povoleného druhu práce, že stěžovatelka nemohla přejít takové odchylky od pracovního povolení bez povšimnutí a lze tuto nelegální činnost přičítat za vinu vedle jejího zaměstnavatele i jí samotné.

Z uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že je správný závěr žalované o tom, že stěžovatelka vykonávala práci v rozporu s pracovním povolením, tj. bez pracovního povolení pro daný druh práce a místo výkonu práce a že jsou splněny podmínky pro vyhoštění stěžovatelky podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud rovněž uvedl, že rozhodnutí ve věci náhrady nákladů řízení o správním vyhoštění je rozhodnutí závisející na rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) správní orgán uloží povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Jelikož rozhodnutí ve věci samé obstálo, obstálo, s ohledem na nedostatek samostatných žalobních námitek vůči němu, i rozhodnutí žalované ve věci nákladů správního vyhoštění.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 25. 4. 2013 doplněnou podáním ze dne 27. 8. 2013 brojí stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu, a to z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm.

pokračování

a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka namítá, že správní řízení bylo poznamenáno nesprávnými stanovisky správních orgánů obou stupňů, že pracovní cesty jsou po zrušení § 93 zákona o pobytu cizinců v případě cizinců vyloučeny. Stěžovatelka poukázala také na to, že z těchto důvodů bylo jako bezpředmětné posouzeno provedení důkazu cestovním příkazem a jako nadbytečné odmítnuto provedení důkazu zprávou družstva ATAMAN. Kdyby byly tyto důkazy provedeny, bylo by ve správním řízení možno postavit najisto kdy a na jak dlouho byla stěžovatelka na pracovní cesty vysílána, na jakou práci, zda a jak bylo řešeno, kdo jí bude práci přidělovat, zda byla vysílána i na jiné pracovní cesty apod. Stěžovatelka namítá, že tyto podklady nemůže nahradit záznam o docházce v Lonza Biotec, s. r. o., a tuto námitku blíže zdůvodňuje. Stěžovatelka poukazuje na neúplnost a rozpornost své výpovědi ohledně doby jejího působení ve společnosti Lonza Biotec, s. r. o. Bez uvedených důkazů podle názoru stěžovatelky nemá právní posouzení věci provedené krajským soudem náležitou oporu ve spise a závěry, že v případě stěžovatelky se jednalo o dlouhodobý výkon práce, jsou přinejmenším předčasné.

Podle stěžovatelky dále nelze přejímat mechanicky dobu 30 dnů ze zrušeného ust. § 93 zákona o zaměstnanosti jako limit pro pracovní cestu cizinců. Rozhodnutí o „době nezbytné potřeby“ by navíc mělo přináležet zaměstnavateli jako podnikatelské rozhodnutí při plnění jeho závazků. Předčasné jsou podle názoru stěžovatelky také závěry, že stěžovatelka vykonávala jinou činnost, když chybí podložené právní hodnocení, zda lze za porušení povolení o zaměstnání považovat i časově omezený výkon jiné činnosti.

Je nepatřičné vytýkat stěžovatelce, že na zjištění správních orgánů ve správním řízení nereagovala, jak to činí kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, neboť stěžovatelka tak činila návrhem důkazů ve správním řízení. Správní orgány však pod vlivem svého obecně nesprávného právního názoru ohledně pracovních cest cizinců tyto důkazy odmítly jako nadbytečné.

Stěžovatelka dále namítá, že správní řízení je zásadně poznamenáno nezákonným stanoviskem správních orgánů obou stupňů, podle kterého byly pracovní cesty cizinců bez náhrady zakázány. Obsahové naplnění pojmu „pracovní cesta“ tak nebylo předmětem posouzení správních orgánů, což nelze bez dalšího nahradit v soudním řízení. V opačném případě se jedná o vadu řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka též namítá, že se napadený rozsudek náležitě nezabýval její námitkou, že při tomto způsobu aplikace zákona o pobytu cizinců a zákona o zaměstnanosti dochází pod sankcí správního vyhoštění členů – cizinců právnických osob k nepřípustnému zasahování do činnosti těchto právnických osob. Podle názoru stěžovatelky jsou tyto právnické osoby znevýhodněny v hospodářské soutěži, neboť je jim bráněno využít srovnatelně s osobními právnickými osobami jejich kapacity. Přitom se jedná o právnické osoby se sídlem v České republice a podle práva České republiky.

Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a přiznání nákladů soudního řízení stěžovatelce.

Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že námitky stěžovatelky jsou kromě kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podřaditelné též pod kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatelka namítá jinou vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozsudku krajského soudu.

Krajský soud sám v odůvodnění svého rozhodnutí připustil, že ve správním řízení nebyla správním orgánem I. stupně ani žalovanou hodnocena pracovní cesta stěžovatelky z hlediska její povahy. Pracovní cesta stěžovatelky tedy nebyla ve správním řízení hodnocena v tom směru, zda se ve skutečnosti nejednalo o zneužití institutu pracovní cesty, a důkazní řízení nebylo vedeno ani ke zjišťování, zda pracovní cesta odpovídala kritériím stanoveným zákoníkem práce (a převzatým i níže citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu).

Krajský soud v napadeném rozsudku pouze okrajově vyšel ze skutečností zjištěných ve správním řízení a vyplývajících z rozhodnutí správních orgánů, zato sám vyhodnotil povahu pracovní cesty stěžovatelky se závěrem, že šlo o zneužití institutu pracovní cesty.

Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány vycházely shodně z předpokladu, že stěžovatelkou realizovaná pracovní cesta nebyla v souladu se zákonem, neboť její realizaci došlo k výkonu práce mimo místo výkonu práce specifikované v pracovním povolení. Žalovaná též výslovně konstatovala, že nebylo komplexně prokazováno období zaměstnání stěžovatelky mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání, ale bylo spisovým materiálem doloženo na den 29. 8. 2012.

Je tedy zjevné (jak správně namítá i stěžovatelka), že správní orgány obou stupňů ve správním řízení vycházely z nesprávného právního výkladu, podle kterého není možné vyslat cizince na pracovní cestu mimo místo výkonu práce určené v povolení k zaměstnání. Touto premisou obou správních orgánů bylo správní řízení ovlivněno, neboť skutkový stav nebyl správními orgány zjišťován v takovém rozsahu, jaký by odpovídal závěru, že pracovní cesta stěžovatelky byla ve skutečnosti zneužitím institutu pracovní cesty, resp. i stěžovatelkou navržené důkazy v tomto směru nebyly správními orgány provedeny. Konečně ani samotná otázka, za jakých podmínek může jít o zneužití institutu pracovní cesty, nebyla ve správním řízení nijak řešena a ani jeden ze správních orgánů se k ní v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjadřoval.

Nezbývá proto než souhlasit s námitkou stěžovatelky, podle které krajský soud nepřipustně nahradil v soudním řízení činnost správního orgánu. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval ve skutkově podobné věci vedené pod sp. zn. 3 As 30/2013. V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013 – 28, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Jinými slovy žalovaná se posouzením výkonu práce stěžovatele z hlediska možného vyslání na pracovní cestu ve správním řízení nezabývala a nevedla v tomto směru ani*

pokračování

žádné dokazování, resp. navrhované důkazy bez jakéhokoliv hodnocení odmítla. Stěžovatel tedy nemohl být se skutkovými a právními otázkami, které vzal soud za určující pro své zamítavé rozhodnutí ani seznámen, ani proti nim nemohl účinně brojit. Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nabrazovat činnost správního orgánu, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Důkazní aktivita soudu tak bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu i v nyní projednávané věci krajský soud vykročil při přezkumu správního rozhodnutí z mezí stanovených procesními předpisy a dopustil se tak vady řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto považuje tento stížnostní důvod v uvedeném smyslu za prokázaný.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se námitkou stěžovatelky ohledně znevýhodnění právnických osob zaměstnávajících členy-cizince zabýval na str. 10 svého rozhodnutí. Zde krajský soud srozumitelně uvedl, že námitka omezení podnikatelské činnosti zaměstnavatele zaměstnávajícího cizince není s ohledem na uvedené úvahy o právní úpravě zaměstnávání cizinců důvodná. Krajský soud konstatoval, že je na zaměstnavateli jaké zaměstnance si vybere a pro které regiony bude usilovat o získání pracovního povolení. I družstvo může regulovat počet svých členů – pracovníků, neboť podle § 227 odst. 3 zákona 513/1991 Sb., obchodní zákoník, je-li podle stanov podmínkou členství pracovní vztah člena k družstvu a nevyplývá-li ze stanov něco jiného, vzniká členství dnem, který byl sjednán jako den vzniku pracovního vztahu, a zaniká dnem zániku pracovního vztahu k družstvu. Družstvo zaměstnávající své členy je tedy podle názoru krajského soudu v obdobné situaci jako jiní zaměstnavatelé.

Námitka stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro nedostatek důvodů pro závěr v shora uvedeném smyslu, tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud nehodnotil věcnou správnost závěrů krajského soudu o charakteru výkonu práce stěžovatelky, neboť pro takové hodnocení chybí dostatečná skutková zjištění, která krajský soud nesprávně nahradil vlastní úvahou. Závěry o charakteru výkonu práce stěžovatelky náležely primárně správním orgánům, zatímco úvahy o tomto aspektu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. by mohly následovat teprve poté, kdy by závěry správních orgánů v daném směru posoudil krajský soud.

Pouze jako *obiter dictum* Nejvyšší správní soud podotýká, že se již opakovaně ve své judikatuře zabýval otázkou, zda i po novele zákona o zaměstnanosti je možné vysílat cizince na pracovní cesty mimo místo výkonu zaměstnání stanoveného v pracovním povolení. V této souvislosti lze poukázat zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013 – 28, ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 – 46, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42. V rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 – 46, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání (§ 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) lze vyslat na pracovní cestu. Takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu ale musí být časově omezené (§ 42 zákoníku práce z roku 2006) a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce.“ Nejvyšší správní soud

pak v odůvodnění citovaného rozsudku dále uvedl, že „... nesdílí závěr krajského soudu, dle kterého lze i nadále za maximálně přípustnou dobu pracovní cesty považovat 30 dnů. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Pracovní cesta není limitována ani prostorově. Jejím cílem může být jiná organizační jednotka zaměstnavatele, ale i jiná právnická či fyzická osoba. Při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude tedy vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání.“

Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost je důvodná proto, že byl naplněn kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v takové vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení krajský soud zváží, zda doplní sám, nebo zrušením rozhodnutí žalovaného umožní, aby tak učinil správní orgán, důkazní řízení k vyjasnění otázky charakteru stěžovatelkou vykonávaných prací v průběhu pracovní cesty, a to ve vztahu k druhu práce dle jejího povolení k zaměstnání, případně také k existenci a významu opakované práce stěžovatelky mimo povolené místo jejího výkonu. K doplnění důkazního řízení lze využít také neprovedené důkazní návrhy stěžovatelky.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu